

Bitiriş

HASAN BÜLENT KAHRAMAN

Hiçbir intihar bir anda olup bitmez. İntihar bir süreçtir. İnsan, tanrılaşabildiği tek an olan o muhteşem noktaya adım adım yaklaşır. Bitirmenin değil, güç olanın başlamak olduğunu söyleyerek karşı çıkanlar,

intiharın arkasındaki meydan okumayı, eşsiz cesareti ve o büyük isyanı bilmeyenlerdir. İnsan, bunu bazen kendisi de bilmez. Çünkü her intihar ani ve keskin bir ölümle yaşanmayabilir. Uzun intihara dönüşür; görkemli bir başarının elde edilmesiyle eşanlımlı da olabilir. Ortaçağda altın tozu zehirlenmesine aldirmayarak ikonaları yapan ustalar, doruklarındaki binbir tehlikeyi umursamadan dağları fethetmeye çalışanlar aslında gizli ve uzun bir intiharı yaşayanlardır. Her intihar büyüleyicidir. Yeter ki, tok, diri ve onurluca, insanın kendi derinine çekilerek, sonsuzca ıssızlaşması için işlenmiş olsun. Tıpkı dağcılarının kimsesizlik içinde yalnız kendilerine sığınarak bütün bir yeryüzüne direnmeleri gibi.

Chantal Mauduit öldü! Adı iyi biliniyordu. Ama kimse yeryüzünün en büyük tepelerine tırmanan, onları birer birer vuran bu genç ve yakın çevresindeki herkesin 'hayat dolu' diye tanımladığı, hep gülen kadının bu uzun, sonu belli tehlike yürüyüşünü niçin yaptığını asla öğrenemedi. 'Katil dağ' denilen, dünyanın en yüksek ikinci tepesi K2'ye tırmanmıştı. Yaşamının tutkusu Himalayalar'ın her birisi 8.000 metrenin üstüne çıkan 14 tepesine tırmanmaktı. Dhaulagiri'ye tırmanırken öldüğünde henüz bu işi başarmış olan yoktu. Ama yaşayan hiçbir kadın dağcı henüz onun başarısını elde edip bugüne dek altı doruğu da yakalayamadı.

Hırs, en sonunda insanın ölüme meydan okumasıdır. Her defasında bunu denedi. Everest'e şişelenmiş oksijen yardımı olmadan çıkmaya çalıştı. Tepeye çok az kala kendinden geçti. Aynı şey K2'ye tırmanırken de oldu. Her ikisinde de hayatını Amerikalı dağcı Ed Viesturs kurtarmıştı. Cesedini bulan da gene o oldu. Yanında sadece bir tek Şerpa'yla yapayalnız tepeye tırmanırken bir yerde durmuş, karın içinde bir mağara yapıp soba yakmış ve orada dumandan boğulmuşlardı. Güzeller güzeli

bedeni 10 gün sonra bozulmadan bulunmuştu. Mauduit yürüyüşünü tamamlamış, içinde o farkında olmadan batan buz dağının soğukluğunu nihayet ısıtmış, derin deniz dibi göçüğünün patlamalarını nihayet dindirebilmişti. Ölümü ayakta karşılamıştı, nihayet bitiriyordu.

Her doruk bir bitiriştir. Ve insan orada yalnızca geçmişini yaşar. Ölen insanın tüm yaşamını bir anda taramasıdır bu ve hayat bitişlerdir. Onun ya da karşıdakinin bitireceğini bilerek siz bitirirsiniz. Bu belki içgüdüsel bir korunmadır. Ama bazen de birilerinin artık gideceğini, bitirdiğini öğrenir. Bunu zaten bilmekte, beklemektedir. Örneğin, bir gün dünyanın bütün dağlarını avucunun içinde tutan bir kadına rastlamış, ondan kendisini hatırlamasını istemiştir; muhtemelen de varacağına emin olduğu en yüksek zirvede. Sonra onun bitirdiğini öğrenir. O dorukta anımsanmayı ummanın has aldanişına karşın içinde onu hiç beklememiş olmanın tokluğunu yoklar. Bu insanlar yalnız ölümün dolduracağı bir büyük boşluğu içlerinde saklayanlar ve imkânsız isteyenlerdir. Gerçek uzun intihar da zaten başka bir şey değildir.